

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg postępowania

1. Pozwem z dnia 01 marca 2021 roku (data wpływu, k. 2) skierowanym przeciwko pozwanej E. M. powódka K. S. wniosła o nakazanie pozwanej opróżnienia lokalu nr (...), znajdującego się w budynku wielolokalowym przy ul. (...) w W. i wydanie go stronie powodowej. Pismem z dnia 19 sierpnia 2021 roku (data prezentaty) powódka wskazała pozostałe osoby objęte żądaniem opuszczenia lokalu, to jest małoletnie dzieci pozwanej – A. D. C. (1) i K. C.. (pozew k. 2; pismo, k. 55)

2. Na podstawie art. 15 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego interwencję uboczną po stronie powódki zgłosiło (...) W., które wniosło o orzeczenie braku uprawnienia pozwanej do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów postępowania według norm przepisanych. (interwencja uboczna k. 53-54 oraz uzupełnienie braków formalnych interwencji ubocznej k. 60-62).

3. W dniu 08 lutego 2022 roku (data prezentaty) pozwana w imieniu swoim, jak i małoletnich dzieci pozostających pod jej władzą rodzicielską, wykonując nałożone na nią zobowiązanie złożyła do akt sprawy pismo, będące faktycznie odpowiedzią na pozew. Pozwana nie kwestionowała zasadności pozwu, wniosła jednak o przyznanie jej oraz dzieciom prawa do najmu lokalu z zasobów m. (...) (...). (odpowieź, k. 79-105)

4. Do zamknięcia rozprawy strony nie zmieniły swoich stanowisk.

Ustalenia faktyczne:

5. Lokal mieszkalny nr (...) położony przy ul. (...) w W. zajmują właścicielka nieruchomości – powódka K. S. oraz E. M. z małoletnimi dziećmi A. D. C. (1) i K. C.. E. M. zna się z K. S. od dziecka (K. S. była znajomą jej rodziców), po raz pierwszy zamieszkała u niej jeszcze w trakcie studiów (wtedy E. M. wracała do domu rodzinnego na weekendy) na Akademii (...) w W.. Po raz drugi E. M. zamieszkała z K. S. w 2018 r., tym razem przeprowadziła się do niej na stałe. Miała już wówczas córkę A., niedługo później urodził się jej syn K. K. (ur. (...))

(przesłuchanie pozwanej, k. 166v).

6. K. S. umówiła się z E. M., że ta będzie uczestniczyć w kosztach utrzymania lokalu. E. M. co miesiąc przekazywała pewną kwotę z tego tytułu do rąk K. S.. Nie uiszczała opłat na rzecz Wspólnoty czy dostawców mediów bezpośrednio, nie umawiała się też z K. S. na płacenie czynszu, który miałby stanowić wynagrodzenie za zamieszkiwanie w lokalu. Nie ustaliły z góry sprecyzowanego okresu, na który E. M. miała zamieszkiwać przy Sapieżyńskiej, E. M. uznawała, że może mieszkać „aż stanie na nogi”, tj. jej sytuacja życiowa się polepszy.

(przesłuchanie pozwanej, k. 166v)

7. W ostatnich latach, ze względu na chorobę nowotworową, stan zdrowia K. S. się pogorszył. Zaczęła potrzebować więcej spokoju i odpoczynku, która nie mogła zostać spełniona w lokalu o powierzchni 38,06 m² zamieszkiwanym wraz z E. M. i dwójką małych dzieci. K. S. wielokrotnie prosiła i upominała E. M. o wyprowadzkę, aż w końcu w dniu 29 grudnia 2020 roku wręczyła jej pismo zatytułowane (...), którego odbiór E. M. poświadczyła tego samego dnia. Zgodnie z treścią tego dokumentu E. M. wraz z małoletnimi dziećmi miała 30 dni na opuszczenie mieszkania należącego do powódki. E. M. nie opuściła lokalu w wyznaczonym terminie, w związku z czym K. S. zdecydowała się wystąpić na drogę sądową.

(zaświadczenie lekarskie, k. 3; przesłuchanie pozwanej, k. 166v; wypowiedzenie, k. 4a)

8. E. M. jest bezrobotna. Jej miesięczne dochody to 1 000 zł świadczenia wychowawczego (500 zł na każde z dwójki dzieci), 900 zł alimentów wypłacanych przez ojca dzieci D. C. (2) na podstawie umowy alimentacyjnej, a od 11 lipca 2022 r. także 2 119 zł świadczenia wychowawczego otrzymywanego z tytułu rezygnacji z pracy zarobkowej w celu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem, A. C.. Wcześniej, przed uzyskaniem prawa do tego świadczenia, kwota 1 900 zł wystarczyła E. M. na utrzymanie siebie i dzieci w mieszkaniu K. S..

(decyzja, k. 80; wyciąg z konta bankowego, k. 81-105; decyzja, k. 161; przesłuchanie pozwanej, k. 167)

9. A. C. urodziła się (...) W lutym 2022 r. rozpoznano u niej cukrzycę, której leczenie podjęto przy pomocy intensywnej insulinoterapii przy pomocy osobistej pompy insulinowej. Wymaga konsultacji w poradni diabetologicznej co 6-8 tygodni i co najmniej corocznej hospitalizacji. W trakcie hospitalizacji w okresie od 24 lutego do 7 marca 2022 r. rozpoznano u niej także autoimmunologiczne zapalenie tarczycy w stanie eutyreozy (tj. nie wykazujące zwiększonej lub zmniejszonej produkcji hormonów tarczycy). Stwierdzono konieczność obserwacji pod kątem przedwczesnego dojrzewania i zastosowania ciągłego monitorowania glikemii. Dnia 27 maja 2022 r. Miejski Zespół ds. orzekania o niepełnosprawności zaliczył A. C. do osób niepełnosprawnych z symbolem przyczyny niepełnosprawności 11-I (inne, w tym schorzenia endokrynologiczne, metaboliczne). Stwierdzono, że niepełnosprawność datuje się od 24 lutego 2022 r., oraz że A. C. wymaga zaopatrzenia w środki pomocnicze i pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością samodzielnej egzystencji i stałego codziennego współdziałania opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. A. C. nie ma czułości glikemicznej, przez co nagle skoki cukru we krwi ujawniają się u niej, gdy są już niebezpiecznie wysokie (stąd konieczność stałego monitorowania i osobistej pompy insulinowej). Z powodu cukrzycy córki E. M. ponosi koszt ok. 500 zł miesięcznie na insulinę i glukozę oraz ok. 300-400 zł na sensory monitorujące poziom cukru u córki (nie są one refundowane w 100%). Przez stan zdrowia A. C. nie uczęszcza ona do szkoły lub przedszkola – wymagałaby szczególnej uwagi wychowawcy i odbycia przez kadrę wychowawczą szkoleń co do postępowania w przypadkach dziecka z cukrzycą.

(zaświadczenie, k. 111-112; karta informacyjna z epikryzą, k. 113, 118-119; orzeczenie, k. 164; przesłuchanie pozwanej, k. 167)

10. A. C. jest zameldowana w lokalu (właściwie – 1/2 domu w zabudowie bliźniaczej) przy ul. (...), w której mieszka jej ojciec wraz ze swoją matką i jej siostrą. Relacje E. M. z byłym partnerem są neutralne, natomiast z jego matką już złe, bywała ona agresywna w stosunku do E. M..

(przesłuchanie pozwanej, k. 167)

11. E. M. ma złe relacje z ojcem, sporadyczne spotkania kończą się zwykle kłótnią. Zamieszkuje on poza W.. Matka E. M. zamieszkuje wraz z synem M. M. (bratem E. M.) w trzypokojowym mieszkaniu o powierzchni 50 m² przy ul. (...) w W., pozostaje na jego utrzymaniu. M. M. wynajmuje ten lokal (nie jest jego właścicielem), chorował na tarczycę, którą ostatecznie mu usunęto. Od czerwca 2022 r. E. M. razem z dziećmi zamieszkała w jednym z pokoi w tym lokalu, pozostawiając w mieszkaniu przy ul. (...) część rzeczy. Matka i brat E. M. tolerują ich obecność, ale ich wzajemne relacje pozostają napięte, M. M. wolałby nie przebywać z dziećmi, sam własnych nie ma.

(przesłuchanie pozwanej, k. 167, 167v)

12. E. M. starała się znaleźć mieszkanie do wynajęcia na rynku prywatnym. Spotkała się z niechęcią wynajmujących, którzy traktują samotną matkę z dwójką dzieci jako bardzo niepewnego najemcę (i trudnego do usunięcia w razie niepłacenia czynszu), a ponadto wymagają zawarcia umowy najmu okazjonalnego (podczas gdy E. M. nie może wskazać lokalu, do którego mogłaby się przeprowadzić w razie zakończenia umowy – nie są takimi mieszkaniami dom ojca jej dzieci lub lokal aktualnie wynajmowany przez brata). Również wysokość rynkowych czynszów najmu byłaby dla niej trudna do podźwignięcia.

(przesłuchanie pozwanej, k. 166v-167v)

Ocena dowodów

13. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy i wskazane wyżej dokumenty, których autentyczność i wiarygodność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie nasuwała żadnych wątpliwości Sądu.

14. Strony, pomimo powództwa o eksmisję, nie pozostawały w sporze. Pozwana w imieniu swoim i małoletnich dzieci przyznała, iż jej obecność wraz z dziećmi w mieszkaniu jest dla powódki kłopotliwa ze względu na stan zdrowia. Jej zeznania były spójne i logiczne, a także w istotnej części potwierdzał je złożony do sprawy materiał dowodowy – kopie dokumentów urzędowych i lekarskich.

15. Dowód z przesłuchania stron w części obejmującej zeznania powódki nie został przeprowadzony z uwagi na jej niestawiennictwo na terminie rozprawy. Treść dokumentu zatytułowanego „wypowiedzenie” (napisanego w uprzejmym, delikatnym tonie) oraz stanowisko procesowe powódki z pisma z 31.05.2022 r. (k. 152) wskazują na to, że rzeczywiście strony pozostają w przyjaznych relacjach, a pozwana zamieszkała w lokalu powódki korzystając z jej uprzejmości i chęci pomocy, nie w celach osiągnięcia przez powódkę dochodu z wynajmu pokoju w mieszkaniu.

Ocena prawna

Żądanie wydania i opuszczenia lokalu

16. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części dotyczącej nakazania opuszczenia, opróżnienia i wydania powódce K. S. lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w W. przez pozwanych: E. M., A. D. C. (1) i K. C..

17. W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że pomiędzy stronami istniała umowa użyczenia. Zgodnie z art. 710 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Natomiast w myśl art. 713 k.c. biorący do używania ponosi zwykle koszty utrzymania rzeczy użyczonej. Jeżeli poczynił inne wydatki lub nakłady na rzecz, stosuje się odpowiednio przepisy o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia. Umowa użyczenia może dotyczyć tak ruchomości, jak i nieruchomości. Może zostać zawarta w dowolnej formie – także ustnej lub w sposób dorozumiany. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. I ACa 725/12, zwykle koszty utrzymania rzeczy to pojęcie, jakim posługuje się art. 713 k.c., stanowiąc, że obciążają one biorącego rzecz do używania. Jak wskazuje doktryna należy przez nie rozumieć tego rodzaju wydatki i nakłady na rzecz, które pozwalają ją utrzymać w stanie nie pogorszonym, utrwalającym jej właściwości i przeznaczenie. Chodzi więc o takie koszty, których poniesienie narzuca niezbędną potrzebą zachowania określonego stanu rzeczy. Treść stosunku użyczenia bowiem, a zarazem jego społeczno-gospodarcza funkcja sprowadza się do motywowanego chęcią pomocy, dobroczynnością lub inną bezinteresowną pobudką, przysporzenia przez użyczającego korzyści. Umowę tę więc można określić jako bezinteresowne pozbawienie się użytku ze strony użyczającego dla wygody biorącego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1992 r., sygn. III CZP 81/92). Zwykłymi kosztami utrzymania rzeczy są też koszty eksploatacyjne związane z utrzymaniem użyczanego lokalu (Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. E. Gniewka i P. Machnikowskiego, Legalis 2021, komentarz do art. 713 k.c., nb 1).

18. Biorący w użyczenie lokal mieszkalny powinien więc ponosić zwykle koszty związane z utrzymaniem tego lokalu, takie jak opłaty eksploatacyjne, opłaty za media, itd. Konsekwentnie osoba biorąca w użyczenie część lokalu mieszkalnego powinna ponosić koszty związane z utrzymaniem lokalu w stosownej części. Nie zmienia to nieodpłatnego charakteru umowy użyczenia, która polega na nieodpłatności względem oddającego rzecz w użyczenie. Dający lokal w użyczenie nie uzyskuje wówczas dochodu na swoją rzecz, a tylko oszczędza na zwykłych kosztach utrzymania rzeczy, które zgodnie z art. 713 k.c. ponosić ma biorący rzecz w użyczenie.

19. K. S. i E. M. zawarły umowę użyczenia, na podstawie której E. M. mogła bezpłatnie – bez płacenia określonego czynszu na rzecz K. S. – korzystać z wspólnie zajmowanego lokalu nr (...). E. M. przekazywała K. S. pieniądze na poczet opłat eksploatacyjnych za korzystanie z lokalu. Jest zrozumiałe, że E. M. mogła ponosić te koszty nawet w większej części, skoro z racji opieki nad dwójką dzieci zużywała zapewne więcej wody, energii elektrycznej, itp. Z racji zaufania, jakim strony się darzyły, kwota ta nie była odgórnie ustalona, a E. M. nie widziała podstaw do podejrzeń, aby część pieniędzy K. S. zatrzymywała dla siebie tytułem „czynszu” za wynajem pokoju.

20. Zgodnie z art. 718 § 1 k.c. po zakończeniu użyczenia biorący do używania obowiązany jest zwrócić użyczającemu rzecz w stanie niepogorszonym; jednakże biorący nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. Umowa użyczenia pomiędzy stronami miała charakter bezterminowy, gdyż nie określała precyzyjnie terminu lub warunku, z którym wiązałoby się jej zakończenie. Zgodnie z art. 365¹ k.c., zobowiązanie bezterminowe o charakterze ciągłym wygasa po wypowiedzeniu przez dłużnika lub wierzyciela z zachowaniem terminów umownych, ustawowych lub zwyczajowych, a w razie braku takich terminów niezwłocznie po wypowiedzeniu. Z uwagi na to w braku oznaczenia w sposób wyraźny lub dorozumiany czasu trwania umowy użyczenia uznać należy, że umowa ta, z uwagi na ciągły charakter zobowiązania, wygasa, ilekroć stosunek ten zostanie wypowiedziany przez użyczającego (wyrok SO w Łodzi z dnia 22 maja 2014 r., sygn. III CA 1423/13, oraz cytowana tam literatura).

21. K. S. pismem z dnia 29 grudnia 2020 r. wypowiedziała umowę użyczenia E. M. i wyznaczyła termin wypowiedzenia na 30 dni. Po jego upływie umowa użyczenia rozwiązała się, a E. M. powinna była opuścić lokal. Skoro tego nie uczyniła, to powódka miała prawo wystąpić na drogę sądową w celu przymusowego wyegzekwowania obowiązku z art. 718 § 1 k.c.

22. Względem pozwanych A. C. i K. C. nie istniała potrzeba wypowiedzenia, gdyż oni nie zawierali umowy użyczenia lokalu. Tytuł prawny do zamieszkiwania lokalu wywodzili z prawa E. M. i oczywistego faktu, że jako małoletnie dzieci zamieszkiwały razem ze swoim rodzicem.

23. Skoro powódki i pozwanych nie łączyła umowa najmu lokalu bądź inna umowa polegająca na odpłatnym korzystaniu z lokalu, nie mógł do ich umowy znaleźć zastosowanie art. 11 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Wprost z ust. 1 tego przepisu wynika bowiem, że stosuje się go w przypadku wypowiedzenia umowy odpłatnego używania lokalu.

24. Dodać należy, że fakt częściowej wyprowadzki z lokalu, którego dotyczyło powództwo, oraz przeniesienie się pozwanych do lokalu przy ul. (...) nie sprawił, że powództwo stało się bezzasadne. Pozwana wskazywała bowiem, że nadal w mieszkaniu przy Sapieżyńskiej znajdują się rzeczy jej i dzieci, gdyż nie była w stanie wszystkich ich przenieść do lokalu wynajmowanego przez brata (który prawdopodobnie też temu by się sprzeciwiał). Obowiązek opuszczenia i wydania lokalu opróżnionego z wszystkich rzeczy pozwanych nie zdezaktualizował się i nie pozostaje w całości wykonany do dnia dzisiejszego, co oznacza, że powódka nadal może domagać się sądowego orzeczenia nakazującego wydanie i opuszczenie mieszkania.

Najem socjalny lokalu, wstrzymanie wykonania wyroku

25. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu albo braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia najmu socjalnego lokalu ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Przepis ten, w odróżnieniu od np. przywołanego wyżej art. 11 ustawy, nie ogranicza się do tylko do lokatorów, którzy korzystali z lokalu na podstawie odpłatnej umowy. Przeciwnie, dotyczy on wszystkich osób, które używały lokal jako najemcy lub na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności, włączając w to także osoby korzystające z lokalu na podstawie umowy użyczenia zawartej z właścicielem lokalu (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. III CZP 49/18). Niewątpliwie zatem pozwana E. M., jako osoba która miała tytuł prawny do lokalu w postaci umowy użyczenia, i jej dzieci, wywodzące tytuł prawny do

mieszkania od swojej matki, byli lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, a zatem Sąd musiał rozważyć, czy przysługuje im prawo najmu socjalnego lokalu.

26. Zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy, Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu wobec m. in. małoletniego (art. 14 ust. 4 pkt 2 ustawy), przy czym to ograniczenie nie dotyczy osób, które utraciły tytuł prawny do lokalu niewchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego (art. 14 ust. 7 ustawy). Innymi słowy w tej sprawie przyznanie pozwanym prawa do najmu socjalnego lokalu nie było obligatoryjne.

27. Sąd jednak zdecydował, że wniosek pozwanej o przyznanie jej prawa do najmu socjalnego lokalu zasługiwał na uwzględnienie. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że E. M. samotnie wychowuje dwójkę dzieci, z czego jedno w wieku trzech lat, a starsze, siedmioletnie, dotknięte jest niepełnosprawnością i wymaga stałej pomocy osób drugich w codziennej egzystencji. Jednym ze źródeł utrzymania E. M. jest świadczenie pielęgnacyjne, które uzyskuje ona z tytułu rezygnacji z pracy zarobkowej i poświęcenia się opiece nad niepełnosprawną córką. Nie ma ona więc pozytywnych perspektyw na to, by rozpoczęła pracę zarobkową (co skutkowałoby utratą świadczenia pielęgnacyjnego) i zwiększyła swoje dochody do tego stopnia, w którym mogłaby nabyć własne mieszkanie lub wynająć mieszkanie po cenach rynkowych. Lokal przy ul. (...), w którym aktualnie przebywa na co dzień wraz z dziećmi, nie stwarza odpowiednich warunków do zamieszkania. E. M. mieszka w nim wyłącznie „z grzeczności” swojego brata, który jest najemcą lokalu, i dla którego obecność dzieci również jest uciążliwa. Zeznania pozwanej wskazują również, że nie jest możliwe zamieszkanie przez nią z byłym partnerem i niedoszlą teściową – negatywne relacje z matką byłego partnera po dłuższym okresie wspólnego przebywania z pewnością odbiłyby się na samopoczuciu i stanie zdrowia psychicznego wszystkich mieszkańców. Warto też dodać, że były partner pozwanej nie ma przecież żadnego obowiązku przyjęcia E. M. pod swój dach. Z powyższych powodów Sąd w punkcie drugim wyroku orzekł, że pozwanym – E. M., A. D. C. (1) i K. C. przysługuje prawo do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu.

28. W punkcie trzecim wyroku Sąd wstrzymał wykonanie nakazu opuszczenia, opróżnienia i wydania lokalu powódce przez pozwanych do czasu złożenia im przez (...) W. oferty najmu lokalu socjalnego. Orzekając w ten sposób Sąd kierował się art. 14 ustawy pkt. 6 który nakazuje wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Odrzucenie pozwu

29. W punkcie czwartym wyroku Sąd odrzucił pozew w zakresie żądania wymeldowania z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej w tym zakresie. Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. Kwestia meldunku jest sprawą wyłącznie administracyjną, rozstrzyganą przez organy gminy na podstawie ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności. Sąd powszechny nie może więc orzekać o obowiązku wymeldowania się (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., sygn. II CSK 556/06).

Koszty postępowania

30. O kosztach postępowania w stosunku do pozwanej E. M. Sąd orzekł w pkt. 5 wyroku opierając się na art. 98 § 1 k.p.c. Skoro pozwana E. M. była w sprawie stroną przegrywającą, to Sąd zasądził od niej na rzecz powódki zwrot kosztów procesu.

31. Natomiast orzekając w pkt. 6 wyroku Sąd odstąpił od obciążania małoletnich pozwanych kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W niniejszym postępowaniu, z uwagi na treść sentencji wyroku w pkt. 1, małoletni pozwani, tak jak i ich matka, są przegrywającymi sprawę. Sąd miał jednak na

względnie okoliczności związane z wiekiem małoletnich dzieci, wykluczającym w całości ich pracę zarobkową, a także chorobę małoletniej A. D. C. (1). Sąd uznał więc za zasadne nieobciążanie małoletnich pozwanych kosztami procesu.

32. Sąd nie zdecydował się na zastosowanie art. 107 zd. 3 k.p.c. i przyznanie kosztów interwencji od pozwanych na rzecz (...) W.. Należy zwrócić uwagę, że zasądzenie kosztów na rzecz interwenienta ubocznego ma charakter odstępstwa od reguły (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 maja 2022 r., sygn. I ACa 282/21). Sąd może przyznać koszty interwencji od przeciwnika zobowiązanego do zwrotu kosztów na rzecz interwenienta ubocznego, jeżeli przyczynił się on do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. V CZ 141/11). W tej sprawie udział interwenienta ubocznego nie przyczynił się istotnie do rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności nie przedstawił on dowodów (zgłoszone wnioski dotyczyły przesłuchania stron i zobowiązania do przedstawienia pewnych dokumentów przez pozwaną, które to dowody Sąd i tak by dopuścił z urzędu z uwagi na art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów), które mogłyby wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy. Czynności interwenienta ograniczały się do przedstawienia jego stanowiska procesowego i kwestii które jego zdaniem wymagały wyjaśnienia, co stanowi zwykłą obronę swoich interesów w sprawie, z którą art. 107 k.p.c. nie wiąże prawa do domagania się kosztów poniesionych przez interwenienta.

Zarządzenia:

1. (...).
2. (...).